

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **I. R.**, zastoupeného JUDr. Lenkou Mahovou, advokátkou se sídlem Moskevská 60, 101 00 Praha 10, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 28. 6. 2004, č. j. OAM-2164/VL-20-03-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2004, č. j. 59 Az 136/2004-16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Lenky Mahové **s e u r č u j e** částkou 2 150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2004 žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobce napadl toto rozhodnutí včasnou žalobou. Vyjádřil v ní svůj nesouhlas s rozhodnutím žalovaného, který odůvodnil odkazem na pohovory před žalovaným a na obsah správního spisu. Domnívá se, že žalovaný porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 1 správního řádu a rovněž § 12 zákona o azylu, a navrhl proto, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a jeho věc opětovně projednána.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 7. 12. 2004; přisvědčil přitom žalovanému v jeho závěru, že žalobce neuváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Jeho žádost byla tedy právem zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) včas kasační stížnost. Citoval zde (opět jen zcela obecně) některá ustanovení správního řádu, která žalovaný podle jeho názoru porušil, a dále též čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování

právního postavení uprchlíků. Požádal rovněž o ustanovení zástupce. Závěrem stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Krajský soud stěžovateli ustanovil zástupcem pro řízení o kasační stížnosti advokátku JUDr. Lenku Mahovou. Ustanovená advokátka pak v doplnění kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu: na Ukrajině mu totiž hrozí pronásledování pro jeho příslušnost k sociální skupině osob ukrajinské národnosti podnikajících v České republice. Neznámé osoby po něm v jeho vlasti vyžadovaly značné finanční částky z titulu jeho podnikání v ČR a poté jej i fyzicky napadly, ovšem místní policie stěžovateli nijak nepomohla. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost není přípustná.

Co se týče poukazu na ustanovení správního řádu, která žalovaný údajně porušil, nelze jej považovat za řádně uplatněný důvod kasační stížnosti, jak jej vymezuje ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení – ve stěžovatelově případě ustanovení správního řádu – tak jako stížní bod neobstojí. Stěžovatel sice uvedl v kasační stížnosti ustanovení převážně totožná s těmi, která byla obsažena již v žalobě, ovšem doplnil je pouze o jejich slovní znění, a nenabídl soudu žádné konkrétní námitky proti postupu správního orgánu, kterými by se soud mohl zabývat. Takto nekvalifikované tvrzení není stížním bodem, jak jej má na mysli § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž tzv. jiným důvodem podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Opírá-li se kasační stížnost o takový důvod, je v této části nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Totéž platí i o citacích z Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Jednotlivé články této příručky obsahují pravidla pro posuzování různých typových situací, v nichž se mohou ve svých zemích původu ocitát žadatelé o azyl; ta jsou však formulována obecně. Pouhý odkaz na určitý článek této příručky je pro soud stejně irelevantní jako odkaz na ustanovení právního předpisu, neboť obsah metodické pomůcky i právního předpisu je ze své podstaty obecný. Je jistě možné učinit takový odkaz součástí stížního bodu; musí být ovšem doplněn konkrétním tvrzením vypovídajícím o konkrétní situaci, námitce či postoji stěžovatele. V projednávané věci tomu tak není, což opět zakládá nepřípustnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

Další část kasační stížnosti směřuje do právního posouzení důvodů pro udělení azylu. Stěžovatel zde namítá, že navzdory závěrům žalovaného i krajského soudu splňuje podmínky ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je pronásledován pro svou příslušnost k sociální skupině ukrajinských občanů podnikajících v České republice. Takový důvod však stěžovatel v žalobě neuplatnil. Již tehdy sice uvedl, že žalovaný porušil § 12 zákona o azylu; na tomto tvrzení však přestal a nepodpořil je žádnými skutkovými důvody

(odkázal toliko na „obsah správního spisu“, což není řádným skutkovým tvrzením). Stížní bod, v němž stěžovatel popisuje své problémy způsobené vydírání a fyzickým napadáním ze strany neznámých osob a dokládá jimi naplnění podmínek podle § 12 písm. b) zákona o azylu, je tak založen na důvodech nových, které nebyly kvalifikovaně uplatněny v řízení před krajským soudem. I zde je tedy kasační stížnost nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Kasační stížnost je tak založena pouze na nových důvodech, které nebyly obsaženy v žalobě, a je proto nepřipustná. Nejvyšší správní soud se stížními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Zástupkyni, která byla stěžovateli ustanovena soudem, náleží mimosmluvní odměna podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud proto přiznal stěžovateli zástupkyni v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 2000 Kč za dva úkony právní služby a 150 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy zástupkyni náleží 2150 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu